

de forskellige Lande, en international Kommission til at foretage Havundersøgelser. Det ligger dog ikke saa ganske fjernt for en saadan Kommission ogsaa at faa et saadant Spørgsmaal frem til Forhandling, og det er navnlig det, jeg gerne vil bede den meget ærede Minister om at tage under Overvejelse. Det er virkelig et Spørgsmaal af stor Betydning. Vi have paa Bornholm ca. 700 Familier, som ernære sig ved Fiskeri, og dette bliver daarligere og daarligere, eftersom Aarene gaa. Deres kostbare Redskaber, som de i sin Tid have anskaffet for Laksefiskeriets Skyld, tabe deres Værdi, ikke at tale om, at det ogsaa paa andre Omraader ser saare bedrøveligt ud med Fiskeriet derovre. Naar Fiskerne paa Bornholm sige til mig og sige til andre og ogsaa sige til Ministeren, at der maa gøres noget med Hensyn til dette Forhold, at der maa udsættes saa megen Yngel af de forskellige Slags, og at der maa tages Bestemmelser vedrørende dette Forhold, siger jeg, at det kan være meget godt, men efter min Mening forslaar det ikke. Det kan ikke nytte noget, at Danmark tænker paa at skaffe Laks til alle de Fiskere, som findes paa hele det Søterritorium, der er i Østersøen. Derfor mener jeg, at skal man kunne udrette noget virkelig paa dette Omraade, er der kun een Vej at gaa, nemlig at søge at indvirke paa de andre Landes Regeringer til at tage sig af denne Sag i Fællesskab. Saa vidt mig bekendt, har dette Spørgsmaal ogsaa været paa Omtale i en Fiskerikommission, som blev holdt i Aar, og man har fra alle Sider været enig om, at der burde gøres noget alvorligt for dette Forhold.

Det var væsentlig det nu omtalte Spørgsmaal, som har givet mig Anledning til at tage Ordet, men for øvrigt er det ret fristende, naar man har en Finanslov, som omfatter saa umaadelig mange Poster, at komme ind paa det finansielle Spørgsmaal, og det er heller ikke saa lidet fristende, naar vort Budget ser ud som det foreliggende, ogsaa at komme til at anstille sine Betragtninger over dette Forhold. Jeg skal imidlertid ikke lade mig friste paa dette Punkt, jeg tror ikke, at alle disse Betragtninger ville føre ret betydelige Resultater med sig. Jeg er klar over, at Forholdene dog ikke ere anderledes, end at vi her, naar vi blot kunne blive enige om at raade Bod paa dette Forhold, ere i Stand dertil. Det er det glædelige ved det, og det beror altsaa væsentlig paa os selv, om vi kunne blive enige om at ordne

dette Forhold, saa at vi paa en god Maade skabe Balance i vort Statsregnskab.

Min ærede Kollega fra Bornholm (Blem) udtalte, at der var aldeles ikke noget i Vejen, for vi vare velstaaende og i det hele taget godt nok holdne her i Landet, og det er jo en Mand, der nøje kender baade vor Smør- og vor Flæskeproduktion og alt, hvad dermed staar i Forbindelse. Naar han nu altsaa giver en saadan Erklæring, kan jeg holde mig dertil og sige: Gud ske Lov, at det staar saa godt til her i Landet endnu, der er ingen Fare paa Færde. Men jeg vil ganske vist sige, at det er neppe heldigt, at vi blive ved at dække Underbalancen ved Laan. Det rimeligste og rigtigste er vistnok, at vi søge at sørge for saa snart som muligt at skaffe Balance paa en anden Maade. Men naar der er Tale om at skaffe Balance til Veje, er der mange, som sige, at vi skulle spare, vi skulle spare her, og vi skulle spare der, men den ene vil spare paa et Punkt, og den anden paa et andet Punkt, og saa komme Vanskelighederne igen. Det er virkelig ikke saa let at blive enig om, hvorledes vi skulle faa Balance paa denne Maade. Jeg har forleden Dag læst, at det ærede Medlem for Saksøbing (Rørdam) havde tænkt paa, at man kunde spare noget, som var foreslaaet til en Bygning for Lærerkursus. Vi ere højst uenige paa dette Punkt, jeg vil slet ikke, at der skal spares paa dette Punkt. Det ærede Medlem er endog saa slem ved Lærerstanden, at han vil have Lærerne henviste til denne Kasernebygning derude, Epidemihospitalet, Fønathospitalet, som det ogsaa kaldes, og vil have dem installerede derude, for at de kunne modtage den Undervisning og Vejledning, som de trænge til. Jeg kan ikke tro, at det er det ærede Medlems Mening, at han vil have dette gennemført. Jeg vil tværtimod sige, at jeg har været saa glad ved denne Bevilgning, som den højtærede Kultusminister har opført netop i dette Øjemed. Jeg er overbevist om, at disse Kursus ere overordentlig nyttige; især saaledes, som de have været ledede i de senere Aar, have de været saa udmærkede, saa fortrinlige, at vi skulle være overmaade glade ved, at der bliver taget Hensyn til denne Ledelse og dette Arbejde. Det skulle vi gøre en lille Smule for. Det er ikke stort, det drejer sig om, for at holde det i den gode Gænge, det er kommet i, og skabe dette rige Udbytte, som disse Smaabevillinger medføre for vort Land. Altsaa, der er jeg